

vervolger niet afdeinzen. De slotgracht wordt „ommeghegraven”, waarschijnlijk voor een deel toegegooid, om den overgang te forceeren; het poorthuis, waar Bulgersteyns mannen nog tegenstand bieden, wordt omvergehaald en daarmee was het slot in handen van Floris de Visscher en Willem Nagel zijn gevangene. Dat er rijkelijk bloed vergoten werd in dezen strijd is niet te verwonderen, hoewel er in ons stuk slechts sprake is van toegebrachte slagen en verwondingen. Alleen is er nog een luguber verhaal omtrent een man, dien Floris „dede bedelven in der Jonkvrouwen dochter huys ende weder opgroef ende sleepten tot eenre ander stede dair hy en groef”. Wij kunnen moeilijk hierbij aan levend begraven denken; het sollen met een lijk, vermoedelijk van een tegenstander, op die wijze is al akelig genoeg. Dat begraven, opgraven en opnieuw begraven wijst er wel op, dat Floris langer dan een paar uur meester van het slot geweest is en de weduwe van Bulgersteyn met haar dochter een anstigen tijd zal hebben doorgebracht. Zij beklagde zich bij den graaf, die de zaak door den baljuw van Delfland en Schieland liet onderzoeken; nadat beide partijen gehoord waren, volgde 1 Dec. 1356 's graven uitspraak.

Willem V, die zich 7 Dec. 1354 met zijn moeder verzoend had, moest, nu de partijschappen geen reden van bestaan meer schenen te hebben, recht doen zonder onderscheid des persoons. Een dergelijk optreden van jonker Floris kon niet ongestraft blijven; hij werd dan ook in het ongelijk gesteld, maar toch blijkt uit het vonnis, hoe de opperste rechter hem trachtte te ontzien en verzachtende omstandigheden wist aan te voeren. Wij kunnen dan ook gerust spreken van een minimumstraf, die hem werd opgelegd. Jan Vlaminck moest weer plaats maken voor Willem Nagel, het poorthuis in den ouden toestand hersteld worden; de singels en de lanen daarbij zouden weer ten vrijen gebuike aan de burchtvrouwe afgestaan worden, zooals dat het geval geweest was tijdens haar echtgenoots leven; haar recht op de door haar ingenomen plaats in de kerk bleef gehandhaafd. Bovendien zou de jonker een zoen moeten treffen met de familie zijner stiefmoeder en haar mannen, voor wie haar neef Pauwels, „der joncvrouwen brueders zone”¹⁾, optrad, en een boete voor de toegebrachte

1) Bijlagen der Kronijk n° LXXXI.